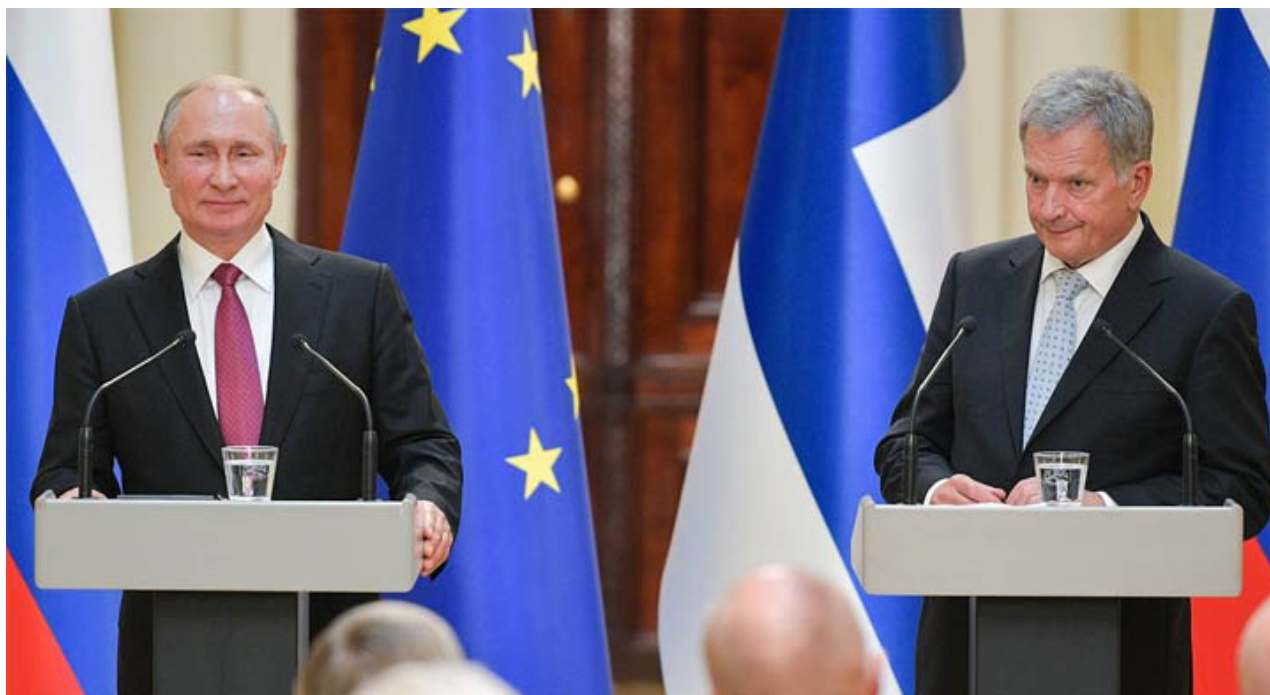

Proč nemůžeme přesvědčit Finy

 putin-today.ru/archives/180845

17 мая 2023 г.

Ruský prezident Vladimir Putin a finský prezident Sauli Niinistö
© Alexei Druzhinin/Prezidentská tisková služba/TASS

V komentářích zase přinesli kousek od Kuprina o ruských barbarech. Citát zveřejnili nekomouši, protože pro nás nelichotivá skica pochází z roku 1908 a tito soudruzi považují předrevoluční Rusko za větev pekla na Zemi. Navíc příběh o nesmyslně krutých Rusech, pod jejichž botou sténají krásné civilizované národy, dobře zapadá do leninské myšlenky boje proti „velkoruskému šovinismu“.

Vlastně je to zábava. Když dojde na „vykořisťování“ Lenina nebo Stalina, hned to začne: „nekopejte do mrtvých lvů“, „historii je třeba brát s respektem“, „kritika Stalina je ranou pro Rusko“. Stejná logika se však s hlasitým cvaknutím otočí o 180 stupňů, jakmile se téma konverzace přesune na Nicholase II., nebo ne-li do setmění, na Jelcina. Najednou se ukazuje, že kritizovat vládců Ruska je nejen možné, ale nutné - principy mrtvého lva a úcta k historii se dotýkají jen omezeného okruhu dvou ctěných bolševiků.

Z Kuprinova příběhu budu citovat fragment, kterým mě chtěli zahanbit za mou imperiální minulost ([odkaz](#)):

Tak blízko Petrohradu a teď - skutečné evropské město (Helsinky). Z nádraží vyjdeme na široké náměstí o velikosti poloviny Champ de Mars.

<...>

Každý samozřejmě slyšel o univerzální gramotnosti Finů, ale možná ne každý viděl jejich základní lidové školy.

<...>

Každý přišel, vybral si, co měl rád, snědl, kolik chtěl, pak šel nahoru do bufetu a ze své vůle zaplatil přesně jednu marku (třicet sedm kopějek) za večeři. Žádný dohled, žádná nedůvěra. Naše ruská srdce, tak hluboce zvyklá na pas, okres, nucenou péči vrchního školníka, na všeobecné podvody a podezírání, byla touto širokou vzájemnou vírou zcela zdrcena. Když jsme se ale vrátili k autu, čekal nás půvabný snímek v opravdu ruském žánru. Faktem je, že jsme cestovali se dvěma kamennými dodavateli.

<...>

Měl jsi poslouchat, jak se vysmívali chudým Finům.

- To je hloupé, tak hloupé. Vždyť takoví pitomci, čert ví! Proč, když počítáš, snědl jsem od nich tři rubly za sedm hřiven, od šmejdů ... Ach ty parchante! Nejsou dost biti, vy zkurvy! Jedno slovo - Čukhoni.

A druhý to zvedl a dusil se smíchy:

- A já ... schválně klepl do sklenice a pak jsem ji vzal do ryby a plivl.

- Tak to mají být, vy parchanti! Rozpuštěná anathema! Je třeba je zachovat!

A o to příjemnější je potvrdit, že v této pěkné, široké, polosvobodné zemi už začínají chápat, že ne celé Rusko tvoří dodavatelé z meščovského okresu provincie Kaluga.

Začněme tím, že pokud je pro nás pan Kuprin autoritou, měli bychom naslouchat, abychom vyvážili jeho názor na bolševiky. Cituji, toto je rok 1919 ([odkaz](#)):

25. října po starém stylu roku 1917 se Vladimir Lenin ujal správy celého ruského státu a již dva roky je plně autokratický ve vládnutí Rusku. Uzavřel ostudný mír s Německem, nechal německé pluky pustošit ruskou zemi, přerušil veškeré přátelské styky s našimi starými spojenci Brity a Francouzi, spolu s Němci zorganizoval nezávislou Ukrajinu a také vykrvácel ruskou zemi, zničil desítky tisíc lidí ve vězeňských kobkách a pod mučícími nástroji katů, vyzval najaté Číňany a Lotyšské k mučení a ničení ruského lidu, uškrtil ruskou svobodu a vrátil Rusko do nejtemnějších časů bezpráví, policejní režim, mučení a popravy. V hrozných časech Ivana Hrozného žil a dýchal ruský lid snadněji než v sovětském Rusku za násilných časů Vladimíra Lenina...

Ano, pan Kuprin vynechal. Před revolucí se mu zdálo, že Ruská říše je špatná a Rusové sami nejsou dobří, kde by se naši divočáci mohli starat o civilizované Finy a Japonce. V roce 1917 se však ukázalo, že když se socialisté dostali k moci, nezačali s galantními úklonami...

Nyní o incidentu s kreslenými hlupáky, kteří využili nedostatku kontroly a znesvětili bufet na stanici Antrea. Jako podnikatel vidím situaci z jiného pohledu, ze strany těch, kteří takové bufety organizují.

Když odstraní konvenční přepážku mezi vámi a kupujícím, když kupujícímu umožníte volně vstupovat do vašeho obchodu, dotýkat se produktů, zkoušet je a tak dále, zvýšíte prodeje. V moderních ruských obchodech jsou pokladny umístěny v zadní části obchodního podlaží a ne u východu - v uvolněné atmosféře

přátelské důvěry je pro zákazníky snazší rozhodnout o nákupu. Škůdci nebo zloději se vždycky najdou, to je pochopitelné, ale jsou o dva řády menší než normální lidé. Jednoduchý výpočet: důvěra v zákazníky zvyšuje tržby o 10 %, ale zároveň je 1 % vašeho zboží ukradeno nebo poškozeno. Před krádeží je prospěšné přimhouřit oči – samozřejmě vyčlenění určitého rozpočtu na odchyt a potrestání škůdců.

K tomuto vzorci jsme dospěli relativně nedávno. V sovětských dobách o důvěře v zákazníky nemohla být řeč, protože v obchodech nebyli žádní majitelé a společnost zase považovala drobné krádeže za něco normálního. Zdůvodnění krádeže bylo založeno na třech tezích:

1. Bez ohledu na to, kolik ukradnete státu, nedostanete své zpět.
2. Nemohu koupit kvůli nedostatku, musím krást.
3. Jsem chudý, můžu.

V devadesátých letech jsme se vrátili ke kapitalismu a postupně během 15-20 let se k normálu vrátilo i myšlení kupujících. Ruský lid přitom zůstal stejný – tvar lebek se u nás nezměnil. Zařídili jsme naši zemi inteligentněji, to je vše.

Kuprinův příběh o Finsku je klasikou eposu Limitrophic. Podobné příběhy o ruských barbarech se vyprávěly jak na Ukrajině, tak v Gruzii v dobách Sovětského svazu. Řekni, podívej, jak je u nás všechno čisté a jak je všechno špinavé s těmito opilými zlodějskými Rusy. Nebudu citovat konkrétní přirovnání, vše je primitivní a přímočaré, jako ve slavném obraze Vasji Ložkina o vlasti a zahraničí.

Nevyhnutelným důsledkem replikace příběhů o ruských barbarech je nemoc, kterou jen těžko definovat správným pojmem – ať už rusofobie, nebo nacismus. Moderní Finové jsou z větší části přesvědčeni, že jsme horší než oni jednoduše proto, že jsme

Rusové. Myslí si, že jsme hloupější, slabší, zbabělí a špinaví. Finové nás samozřejmě také považují za nečestné, agresivní a náchylné k opilosti.

Částečně proto se Finové v roce 2022 dobrovolně připojili k americké zástupné válce proti Rusku: Finové dali najevo svou účast tím, že kradli ruské peníze, podporovali militanty, opakovali „krvavé pomluvy“ proti Rusům a snažili se zničit ruskou ekonomiku prostřednictvím sankcí. A protože Finové, jako normální Evropané, nejsou vůbec nakloněni poslouchat „barbary“, jsou pevně přesvědčeni, že mají pravdu. Logika je tato: „Finové jsou laskaví a ušlechtilí lidé, takže pokud Finsko zaútočilo na Rusko, donutily nás k tomu samotné ruské příšery. Mimochodem, když se vrátíme ke Kuprinovu bufetu, evropská svéprávnost má také své výhody. Rozvinuté tradice šikany pomáhají Evropanům udržovat pořádek, i když za poměrně vysokou cenu.

Myslím, že je nemožné přesvědčit Limitrophy. Máme imperiální myšlení: můžeme se na situaci dívat z různých úhlů, pochopit hledisko podmíněného Fina. Řekněme, že kdysi dávno obsadil Alexandr I. svobodumilovné Finy, pak si svobodu vybojovali, ale SSSR v roce 1939 zaútočil na mírové Finsko a odřízl od něj Karélii. V roce 2022 se bláznivý Putin rozhodl zmocnit se ukrajinských zemí, takže další na řadě pro vetřelce bude pravděpodobně opět malé Finsko. Co se týče krádeže ruských peněz, tak si to Rusové zaslouží. Pokus o rozbití ruské ekonomiky sankcemi? Trestáme Rusy za jejich agresi. Podpora ukrajinských ozbrojenců? Pomáhat bojovníkům za svobodu je naší čestnou povinností. Šíření "krvné pomluvy" na Rusy? To není pomluva, ale čistá pravda, Rusové skutečně páchají na Ukrajině hrozné zločiny.

Finové nejsou schopni vyslovit ruské stanovisko. V jejich kultuře je rozdělení na „přítele nebo nepřítele“ tak silné, že v podstatě nechápou, že Rusové mají nějaký úhel pohledu.

Jednoduchý a železný argument: v roce 2022 Finové ukradli ruské peníze a uvalili na nás sankce, ačkoli jsme nezaútočili ani na Finsko, ani na Evropskou unii. Nedotkli jsme se jich, oni napadli nás. Proto jsou agresori Finové. Ale ne: tuto logiku je nemožné vysvětlit průměrnému Finovi. Finn nechápe, proč ho Rusové považují za agresora: vůbec si není schopen uvědomit, že Rusové mají v hlavě něco kromě vodky, závisti a touhy zabíjet.

Finům, ostatním Evropanům nebo Američanům naštěstí nemusíme nic vysvětlovat. Čas pracuje pro Rusko, zatímco jak Západ degraduje, postupně roste počet adekvátních lidí, kteří chápou, že klasický postoj nadřazenosti bílého muže je nejen nemorální, ale vlastně nesprávný.

Finům mezitím odebírají víza na hranicích s Ruskem, kam si jezdili pro levný benzín ([odkaz](#)).

Pochybuji, že je to nejlepší řešení: domnívám se, že ačkoli jsou Finové objektivně našimi nepřáteli, měli bychom s nimi nadále komunikovat a obchodovat, protože je to v našem zájmu. Vím, že můj názor je nepopulární - stále věříme, že s nepřáteli není nutné mluvit, je třeba po nepřátelích střílet. Odpovím na to slovy Michaila Lermontova, která se za posledních 200 let stala pravdivější. „Naše veřejnost je jako provinciál, který by poté, co zaslechl rozhovor dvou diplomatů patřících k nepřátelským soudům, zůstal přesvědčen, že každý z nich klame svou vládu ve prospěch vzájemného něžného přátelství.

Oleg Makarenko

<https://dzen.ru>